

Østrig – Judith Wolf og Sonja Weissenböck, lærerstuderende
Rapport om undervisningsbesøg – Skårup, Danmark – 14.09.-23.09.2008

Vores internationale koordinator i Danmark, fr Birgith Lotzfeldt, var os meget behjælpelig med at planlægge vort besøg i Danmark. Hun sørgede for hotel til os og fik sin kollega fr Annette Japelt til at hente os ved stationen i Nyborg. Fr Japelt var vældig sød, hun kørte os til hotellet og inviterede os oven i købet til middag hjemme hos sig selv.

Mandag morgen hentede fr Japelt os fra hotellet og kørte os til skolen i Skårup, hvor hun præsenterede os for hr Allan Østergaard, vores lokale lærer. Selvom hr Østergaard ikke havde besvaret de e-mails, vi havde sendt, før vi rejste fra Østrig, virkede han glad for vores besøg og tog os med hen til sin klasse. I løbet af de næste to matematiktimer blev vi fuldt integreret i undervisningen. Det var mere eller mindre os, der stod for den følgende tysktime. På denne måde lærte vi hurtigt eleverne at kende. De så tilsyneladende frem til torsdagens matematiktime, men syntes, at det var temmelig generende at skulle tale på et fremmed sprog.

Grunden til elevernes positive holdning til projektet var uden tvivl hr Østergaards engagement. Han støttede os meget, fandt undervisningsmateriale frem til os og havde ingen forudfattede meninger om vores undervisningsmetoder. Tværtimod var han interesseret i vores ideer og hjalp os med at forstå danske undervisningsmetoder. Efter skole fandt vi nemt vores vej hjem, fordi fr Japelt havde forsynet os med kort dagen i forvejen.

Tirsdag morgen tog fr Lotzfeldt os på sightseeing til Odense, hvor vi fik en masse at vide om den berømte digter H.C Andersen. Hun inviterede os også på en traditionel dansk frokost.

Da vi første gang så Skårup skole, blev vi ikke imponerede over dens udseende. Den lignede snarere en fabrik fra halvtredserne end et hus for børn. Også gangene virkede uvenlige, selvom der var hængt billeder og plakater op.

Lærerværelset var meget hyggeligt, og der var rigelig plads til samtaler. Vi lagde også mærke til, at lærerne ikke havde nogen steder, hvor de kunne forberede sig eller opbevare deres undervisningsmateriale.

Under vores besøg i Skårup bemærkede vi, at den danske undervisningskultur er meget forskellig fra den østrigske. Der findes tilsyneladende ingen kladdehefter, hvor eleverne tager notater i timerne. Det er heller ikke almindeligt, at læreren præsenterer noget for hele klassen, eller at eleverne laver øvelser på tavlen. Det er almindeligt, at eleverne får nogle opgaver, som de selv skal løse, enten individuelt eller i små grupper. Mens de arbejder med dette, kan de opholde sig, hvor de har lyst. Vi observerede, at ca halvdelen af eleverne arbejdede med deres opgaver, mens resten lavede andre ting uden at blive irettesat. Da vi forelagde vores observationer til læreren, fik vi at vide, at i Danmark går alle børn i samme skole (både de meget intelligente og de børn, der har brug for specialundervisning). Derfor er der stor spredning i hver klasse.

I Wien havde vi forberedt to timer med Pythagoras' læresætning. To måneder før vi tog til Danmark fik vi at vide af den danske koordinator, at vi skulle undervise 15-

årige. Vi blev lidt forvirrede over situationen, for i Østrig underviser vi 13-årige i stoffet. Vi var altså ikke sikre på om vores opgaver ville være for barnlige og ville kede de danske elever.

Allerede i den første time erfarede vi, at vores skrupler havde været helt overflødige. Selvom hr Østergaard fortalte os, at han allerede havde forelagt dem Pythagoras læresætning ugen før, var opgaverne for vanskelige for dem, og vi behøvede meget mere tid til forklaringer, end vi havde ventet. Det var ikke sproget, der var et problem, men deres mangel på matematisk grundviden. Et andet stort problem var nogle elevers mangel på disciplin. De var simpelthen ikke vant til at koncentrere sig og gjorde hvad der passede dem.

Af disse grunde ændrede vi vores planer og fik dem til at arbejde i små grupper, som vi støttede fuldt ud. Vi gav dem også forskellige opgaver og hjalp dem individuelt. Dette var kun muligt, fordi vi var to.

Elevernes reaktion på vores tilstedeværelse i klassen var meget positiv, hvilket blev bekræftet af deres lokale lærer. De fleste accepterede engelsk som undervisningssprog. De forstod os for det meste glimrende, og det var uden problemer for os at forklare nye ord. Det var en skam at den lokale lærer, koordinatorene, og de danske studerende som overværede vores undervisning, talte dansk med eleverne.

Som et resultat af denne erfaring må vi sige, at det ikke er en vanskelig opgave at undervise i matematik på et fremmedsprog. Selv eleverne havde ikke de store problemer med at bruge sproget. Den virkelige udfordring ligger i forskellen i skolesystemer. Skolesystemet og undervisningsfilosofien var så forskellig i Danmark sammenlignet med Østrig, at man ikke kan sammenligne skolen i Skårup med nogen skole i Østrig. En østrigsk lærer, som er uddannet på universitetet, er simpelthen ikke skolet til at klare elever, som har brug for speciel støtte, sådan som vi oplevede dem i vores klasse.

Det var ikke desto mindre en stor oplevelse for os og en interessant udfordring at arbejde med elever med så forskelligt niveau i én klasse. Vi lærte en masse.